

Tărâmul lui Andilandi vă oferă

Privighetoarea

de Hans Christian Andersen

emult, tare demult, tocmai în îndepărtata Chină trăia un împărat nespus de bogat. Palatul lui, construit în întregime numai din porțelanuri fine, era considerat cel mai frumos din lume.

Palatul era împrejmuit de grădini întinse, pline de flori rare, care-i sporeau frumusețea. Iar de jur-împrejurul acestor grădini, se întindea o pădure de pini ce adăpostea drumul până la mare.

În acea frumoasă pădure de pini locuia o micuță privighetoare care cânta atât de frumos, încât, dacă ți se întâmpla s-o auzi, nu mai puteai să-i uiți vreodată cântul.

Pescarii care-și aruncau plasele în mare, se opreau din munca lor când auzeau privighetoarea cântând. „Ce frumos cântă!” își dădeau ei cu părerea. Și, ascultându-i muzica, de multe ori se întâmpla să uite de grijile zilnice.

În vremea aceea, foarte mulți călători veneau din țări îndepărtate să vadă regatul împăratului, admirându-i delicatul palat de porțelan și frumoasele grădini ce-l împrejmuiiau. Dar atunci când se întâmpla să audă cântecul privighetorii, toți spuneau: „Iată cel mai frumos lucru dintre toate frumusețile de pe aici!”

Tot în acea vreme, poposiră la palat scriitori și poeți ce rămaseră uimiți de frumusețea palatului de porțelan. Și-l copleșiră de îndată cu mii de laude! Dar atunci când se întâmplă să audă privighetoarea, se întrecură în laude și mai meșteșugite. Îi închină cărți și poeme care ajunseră peste tot în lume.

Așa se întâmplă că-ntr-una dintre zile însuși împăratul deschise o asemenea carte și zise: „Ce minunat! Carte aceasta spune că dintre toate minunățiile regatul meu, cântecul privighetorii e cel mai frumos!” „Dar unde să fie această privighetoare, de eu n-am auzit-o niciodată cântând?”

Împăratul își adună de îndată curtenii și-i întrebă de privighetoare. Dar niciunul dintre aceștia n-auziseră de dânsa. Nici doamnele de onoare, nici bucătarii, nici măcar servitorii n-auziseră până atunci cântecul privighetorii.

După cercetări îndelungate, împăratul află că unul dintre ucenicii bucătari știa de dânsa.

„Oh, privighetoarea, o știu foarte bine! În fiecare seară când merg în vizită la bătrâna mea mamă, care locuiește pe malul mării, o aud cântând în pădure. Și are un cântec atât de dulce, încât de multe ori îmi dau lacrimile ascultând-o.”

Astfel, ajutorul de bucătar porni, împreună cu alți curteni și doamne de onoare, spre pădurea în care sălășluia privighetoarea.

Au mers ei ce-au mers și, la un moment dat, au dat de o pajiște întinsă și plină de flori. Acolo păștea o văcuță care, de cum îi văzu că se apropie, prinse a mugii strașnic.

„Aceasta trebuie să fie cântul privighetorii!”

zise unul dintre curtenii mai înceți la minte. „O, da’ parcă am mai auzit sunetul ăsta și înainte”, își dădu cu părerea un altul, care-i era tovarăș în ale deșteptăciunii.

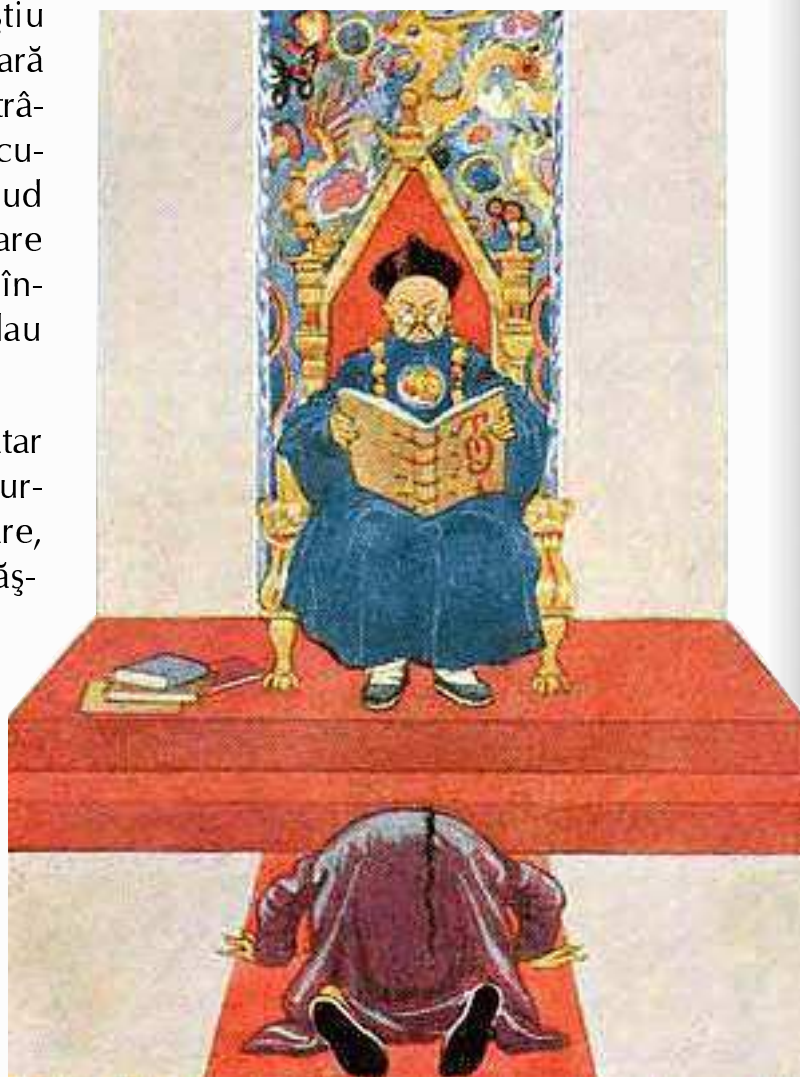
„Ah, nu, zise ajutorul de bucătar. Aceasta e doar o văcuță. Mai avem puțin de mers până să ajungem la privighetoare.”

Curând, trecură cu toții pe lângă un iaz, unde câteva broaște orăcăiau de zor, după cum le era felul.

„Ce drăguț, zice un alt curtean, vocile lor seamănă cu clinchetul clopotelor de la biserică!”.

Auzindu-l, ajutorul de bucătar începu să râdă pe înfundate, și-i zise:

„Da’ nu-i privighetoarea! Fiți însă pe pace, o vom găsi curând!”

Au mai mers ei încă puțin și, într-un sfârșit, ajutorul de bucătar le spuse: „Iată privighetoarea!” Și le arătă o pasăre micuță, cenușie, ce stătea pe o creangă aflată deasupra capetelor lor.

„Nu ne-am fi imaginat niciodată că privighetoarea e o pasăre atât de ștearsă!” șoptiră, dezamăgite peste măsură, doamnele de onoare.

Auzindu-le parcă, privighetoarea începu numaidecât să cânte, iar trilurile ei dulci umplură pădurea.

„Ah, ce minunat cântă!” spuseră atunci doamnele de la curte.

„Da, într-adevăr, au zis toți curtenii!” „Cântecul ei seamănă cu clinchetul unor clopoței de cristal!”

După aceea, ei îi spuseră privighetorii: „Bună ziua, privighetoare! Am venit să te rugăm să cânți și pentru împăratul nostru.”

„Și vreți să merg cu voi acum?” îi întrebă privighetoarea.

„Nu chiar acum, dar poți veni în seara asta la palat să-i cânți împăratului, dacă poțtești”, îi zise unul din curteni.

„Dar cântecele mele sună mult mai bine în pădure” le spuse privighetoarea, întristându-se dintr-o dată. „Însă dacă împăratul dorește, voi veni în seara aceasta la palat!”

Spre seară, palatul împăratului fu împodobit cu lămpioane colorate și cu ghirlande aurii și argintii, în onoarea privighetorii. Iar în sala tronului, toți curtenii stăteau în jurul împăratului, îmbrăcați în cele mai frumoase veșminte pe care le aveau. Lângă tronul împăratului era așezată o stinghie de aur, pregătită anume pentru privighetoare.

În sfârșit, micuța pasăre cenușie își făcu și ea apariția! Intră-n zbor pe fereastra deschisă, se așeză pe stinghie și începu să cânte. Iar cântecul ei era atât de frumos, ca o zi însorită de primăvară! Împăratul se aplecă

către ea s-o asculte mai bine, în timp ce lacrimi grele începură să i se rostogolească pe obraji palizi.

Când privighetoarea termină cântecul, împăratul fu de părere că niciodată nu i-a fost dat să audă ceva mai frumos.

El îi oferi în dar privighetorii lanțul său de aur, dar aceasta refuză, spunându-i că lacrimile pe care acesta le vărsase erau cea mai mare recompensă pentru dânsa. Și privighetoarea le mai cântă încă un cântec, chiar mai frumos decât primul, după care-și luă zborul înapoi în pădure.

După încheierea reprezentației, întreaga curte căzu de acord că aceasta fusese cea mai frumoasă seară petrecută împreună. Și nimeni nu mai vorbea decât despre cântecul privighetorii!

Câteva dintre doamnele de la curte încercară chiar să-i imite trilurile, dar zadarnică le fu truda.

Împăratul anunță atunci că privighetoarea va avea un loc al ei la curte și-i oferi o colivie aurită și zece servitori care să-i poarte de grijă.

De atunci, privighetoarea începu să cânte la curte în fiecare seară, iar curtenii erau vrăjiți de cântecele ei.

După puțină vreme însă, împăratul primi în dar o cutie mare de la împăratul Japoniei. Pe această cutie scria cu litere de aur: Privighetoare. „Trebuie să fie o altă carte despre minunata noastră pasăre”, gândi în sinea lui împăratul, în timp ce deschidea cutiuța.

Dar în cutie, ce să vezi? Sta ascunsă o privighetoare făcută numai din aur și din pietre prețioase!

Uimit peste măsură de așa o minunăție, împăratul o atinse, iar pasărea, ca prin farmec, începu să cânte.

Iar cântul ei era la fel de frumos ca al privighetorii adevărate...

„Ce minunăție!” strigară curtenii. „Va cânta în duet cu privighetoarea adevărată”.

Așa încât, de voie, de nevoie, cele două păsări începură să cânte împreună. Vezi însă că pasărea mecanică putea să cânte numai un singur cântec, pe care-l tot repeta la nesfârșit. Iar privighetoarea adevărată cânta altfel de fiecare dată.

„Ce drăguță și ritmată muzică cântă această privighetoare!” zise maestrul de ceremonii al curții despre cântecul privighetorii mecanice. Și curtenii fură de îndată de acord ca noua privighetoare să cânte singură. Mai ales că aceasta era și mult mai arătoasă decât cea adevărată.

Împăratul ceru să mai asculte și privighetoarea adevărată, măcar o dată, însă aceasta dispăru pe fereastra deschisă și se întoarse la căsuța ei din pădure.

„Ce pasăre nerecunoscătoare!” strigară, într-un glas, curtenii. „Ei, dar nu-i nimic! Acum avem cea mai bună privighetoare din lume!” mai adăugară ei.

După această întâmplare, adevărata privighetoare fu izgonită din regat, iar privighetoarea din aur și pietre prețioase îi luă locul în colivia aurită, cântându-și melodia în fiecare seară.

Trecu așa un an. Privighetoarea de aur cânta în fiecare seară, iar curtenii ajunseseră să-i știe cântecul pe dinafară. Într-o seară însă, când împăratul deschise ca de obicei colivia privighetorii, în loc să cânte, pasărea scoase un sunet supărător. Privighetoarea de aur se stricase!

Împăratul își chemă de îndată toți meșterii din regat să examineze pasărea și s-o facă să cânte din nou.

Însă meșterii nu se pricepură s-o repare decât pe jumătate: de acum, ea nu mai putea să cânte în fiecare seară, ci numai o dată pe an.

Știrea îi întristă nespus pe curteni, dar până la urmă se împăcară și cu gândul acesta.

Mai trecură astfel alți cinci ani și o gripă cumplită se abătu asupra regatului. Împăratul însuși se îmbolnăvi foarte grav și căzu pe patul de moarte. Curtenii, care-l

iubeau mult, se întristară. Din păcate însă, nu mai era nimic de făcut pentru dânsul. Împăratul zăcea în pat, atât de palid și de lipsit de vlagă, încât cu toții se așteptară să moară dintr-o clipă în alta. Unii chiar începușeră să-l creadă deja mort și aduceau osanale succesorului său la tron.

În tot acest timp, împăratul zăcea singur în dormitorul lui superb, în patul lui de aur cu colivia privighetorii aurite alături. Abia mai putea respira, de parcă o greutate imensă i-ar fi apăsât pieptul.

La un moment dat, când deschise ochii, împăratul văzu moartea stând lângă patul său, cu coroana lui de aur pe cap, iar în jur se auzeau numai voci amenințătoare și crude.

„Măcar de aș putea asculta puțină muzică, să nu mai aud vocile astea chinuitoare...” mormăi împăratul.

Se întoarse către privighetoarea de aur de lângă el și-i spuse: „Cântă pentru mine, te rog!”. Dar pasărea de aur rămânea tăcută. Iar odaia îi păru împăratului atât de tăcută și de rece...

Deodată, o muzică dulce intră prin fereastra deschisă. Era privighetoarea adevărată, care auzise de boala împăratului și venise să-i cânte. Privighetoarea cântă despre primăvară, despre vremea când mugurii se sparg în frunze verzi și bobocii florilor se deschid.

În timp ce asculta trilurile privighetorii, împăratul simți cum sângele începe să-i alerge mai iute prin vene, iar culorile îi apărură din nou în obraji palizi. Atunci vocile înspăimântătoare pe care împăratul le auzise înainte încetară, iar chipul morții dispăru de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo.

Privighetoarea cântă din ce în ce mai frumos, iar împăratul, când se simți din nou în putere, o întrebă:

„Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată? Te-am izgonit din regatul meu, iar tu ai venit să-mi salvezi viața. Cere-mi orice și vei avea!”

„Vreau doar să mă lași să cânt în fiecare seară la fereastră ta. Prin cântecul meu vei afla tot ce se întâmplă-n re-

gatul tău, și bune, și rele, dar să nu lași pe nimeni să afle că o micuță pasăre îți șoptește toate acestea.”

„Foarte bine”, zise împăratul.

A doua zi, la răsăritul soarelui, când toți servitorii se așteptau să-l găsească pe împărat mort în patul său, fură nespuse de uimiți să-l vadă cum apare în sala tronului și le spune, zâmbitor: „Bună dimineața!”

sfârșit

Mai multe povești puteți descărca de pe *Tărâmul lui Andilandi*

Redactor: **Sînziana Popescu**

Editor document .pdf: **Dan Mihu**

Ilustrații de **Margaret Tarrant**, din *Fairy Stories from Hans Christian Andersen*, volum publicat de Ward, Lock & Co., Londra, 1910

Copyright (c) 2007 - Andilandi.ro. Redistribuirea publică, prin orice mijloace, a prezentei versiuni pdf este interzisă, în condițiile legii, fără acordul scris al proprietarilor site-ului. Utilizarea personală și/sau distribuirea într-un cerc restrâns, către prieteni, este liberă și neîngrădită.